

EIR FOKUS: Vil Victoria Nulands nazister skubbe verden ud i Tredje Verdenskrig?

Af Jeffrey Steinberg

17. feb. 2015 – Fra og med midnat, den 15. februar, trådte en våbenhvile i kraft i Østukraine. Aftalen, der blev hamret ud mellem den russiske præsident Vladimir Putin, den tyske kansler Angela Merkel, den franske præsident François Hollande og den ukrainske præsident Petro Poroshenko – dvs., *uden* den direkte involvering af Obamaregeringen og den britiske regering – efter 17 timers forhandlinger nonstop i Minsk i sidste uge, er skrøbelig, for at sige det mildt.

Den umiddelbare fare ligger i en uidentificerbar styrke – de neonazistiske militser, der er en uadskillelig del af Kiev-regeringen, som kom til magten for et år siden i et statskup, som disse nazister var drivkraften bag. *Disse nazister handler som beskyttede aktiver for Obamaregeringen, mere specifikt for viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender, Victoria Nuland.*

Medlemmer af Azov-bataljonen fremviser hagekorset

Azov-bataljonen, med både eget flag, Hagekorsflag og NATO-flag!

Disse neonazistiske styrker har officielt afvist våbenhvilen. De bataljoner, som de kontrollerer i det sydøstlige Ukraine, er ikke helt under Kiev-centralregeringens kontrol, men

bevæbnes af Ukraines »oligarker« – store forretningsmænd som guvernøren af Dnepropetrovsk, Igor Kolomoisky. De er udløberen af Bandera-bevægelsen, der var fascistisk i sig selv, selv før Anden Verdenskrig, og dernæst bød Hitlers invasion af Ukraine velkommen og udførte grusomheder mod befolkningen i Ukraine og Polen, som burde have anbragt dem på anklagebænken under krigsforbryderdomstolen i Nürnberg. I stedet rekrutteredes de af britiske og amerikanske efterretningstjenester til den kolde krig imod Sovjetunionen.

De neonazistiske repræsentanter i regeringen er også ude på at sabotere enhver fredsaftale. Ifølge russiske medier kommer Andrij Parubij, tidligere øverstbefalende for Maidan og nuværende formand for det ukrainske parlament (den Øverste Rada), til Washington i denne uge. Medstifter af det neonazistiske parti, Svoboda, og af en af de paramilitære grupper, som blev til spydovedet Sektor Højre i kuppet i februar 2014, er Parubij i dag en leder i Folkefronten, Arsenij Jatsenjuks politiske parti, idet Jatsenjuk var den mand, som Victoria Nuland håndplukkede til at blive Ukraines premierminister efter kuppet.

Andrij Parubij

I en tale den 14. februar, der blev transmitteret over ukrainsk Tv, meddelte Parubij formålet med sin rejse: at skaffe våben. Han sagde, at Ukraine må styrke sine bevæbnede styrker og få »USA til at give os højpræcist, moderne våbenudstyr«. Han tilføjede, »I næste uge rejser jeg til USA for at drøfte dette på en meget konkret og målrettet måde.«

Den mulighed, at USA ville bevæbne Ukraine – en handling, som Moskva ville se som en krigshandling – er præcist det, der tvang lederne af Frankrig og Tyskland til at arbejde på højtryk for at få en våbenhvile i Ukraine. Det ville være et skridt hen imod Tredje Verdenskrig.

Jaget efter en våbenhvile

Præsident Hollande og kansler Merkel så Minsk-forhandlingerne som eksistentielle. De var enige om, at hvis der ikke kom et diplomatisk gennembrud, ville Obamaregeringen begynde at opruste det ukrainske militær, og det ville optrappe krisen. I løbet af de seneste uger er flere og flere strategiske analytikere og politiske beslutningstagere begyndt at se krisen i Ukraine som en potentiel udløser af atomkrig mellem USA og Rusland. Artikler med denne fare som overskrift er dukket op i det tyske *Der Spiegel* og endda det britiske *Daily Telegraph*.

Spøgelset om en udslettelseskrig, der begynder i centrum af Europa, var en magtfuld motivering for Merkels og Hollandes indgåelse i et team for at forhindre den amerikanske våbenstrøm i et 'den sidste skyttegravs'-diplomati.

Umiddelbart forud for Minsk-forhandlingerne fløj kansler Merkel til Washington den 9. februar for at rådføre med præsident Obama. Hun afleverede en ligefrem besked, iflg. tyske og amerikanske kilder. For det første sagde hun til præsidenten, at Europa var ubøjelig i sin modstand mod amerikansk oprustning af den ukrainske hær. For det andet sagde hun, at fraværet af en direkte dialog mellem ham og den russiske præsident Putin udgjorde en risiko for hele verden. Udelukkende kun lederne af de to nationer med atomvåbenarsenalerne, der kunne ødelægge planeten, kunne være de ultimative garanter for menneskehedens overlevelse. De måtte genoptage en direkte, personlig dialog, insisterede Merkel.

Hendes formaning synes at have haft en vis virkning. Den 11. februar, aftenen før Minsk-forhandlingerne, ringede Obama til Putin, og de to mænd havde en 90 minutter lang samtale, hvis indhold er blevet holdt hemmeligt. Ifølge *Spiegel Online*, der

havde en detaljeret redegørelse af Merkels og Hollandes diplomatiske indsats, så viste selve den kendsgerning, at telefonsamtalen fandt sted, at Washington var dybt interesseret i udfaldet af Minsk-forhandlingerne.

På et tidspunkt i den diplomatiske maraton-session talte Putin, iflg. *Spiegels* redegørelse, pr. telefon privat med lederne af de selvudråbte folkerepublikker Donetsk og Lugansk (DPR og LPR). Han sikrede sig deres tilsagn til våbenhvilebetingelserne. Desuden pendlede Kreml-rådgiveren Vladislav Surkov mellem Hollande-Merkel-Poroshenko-Putin-mødet og Minsk-kontaktgruppen, der ligeledes var samlet natten igennem et andet sted i Minsk (fordi Poroshenko nægtede at forhandle direkte med DPR/LPR-delegationen). Det var kontaktgruppen, der bestod af Alexander Zakharchenko (DPR), Igor Plotnitsky (LPR), den ukrainske ekspræsident Leonid Kuchma, den russiske ambassadør til Kiev Mikhail Zurabov og OSCE-forhandler Heidi Tagliavini, der rent faktisk underskrev Minskaftalen med 10 punkter.

I de forudgående måneders fornyede kampe i det østlige Ukraine, efter vånehvilen fra september 2014 brød sammen, indtog DPR/LPR yderligere et bælte af landområde, især inden for Donetsk-området, idet de opererede for at skubbe Kiev-bataljonerne uden for rækkevidde af beskydning af Donetsk og andre byer. Mens Minsk-forhandlingerne fandt sted, havde DPR/LPR-militserne næsten omringet 6-8.000 ukrainere i byen Debaltseve, som er jernbaneknudepunkt mellem Donetsk og Lugansk. Med voksende rømninger, kollapsende moral og udbredt udeblivelse til militærindkaldelse, befandt den ukrainske hær sig allerede på sammenbruddets rand. For Merkel og Hollande var idéen om at bevæbne en sådan hær i opløsning en alvorlig fejltagelse, der reflekterede en manglende forståelse af den ukrainske krises virkelighed i det officielle Washington.

Nuland-faktoren

Det er et faktum, at Obamaregeringens politik over for Ukraine og Rusland fra dag ét er blevet kapret af en samling neokonservative og humanitære interventionsideologer – anført af viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender, Victoria Nuland. Hustru til den neokonservative Robert Kagan fungerede Nuland som udenrigspolitisk rådgiver til daværende vicepræsident Dick Cheney, før hun blev udnævnt til Bush-regeringens ambassadør til NATO.

Nuland har offentligt pralet med, at USA havde hældt 5 mia. dollar ind i »demokrati«-bevægelsen i Ukraine, siden afslutningen af den kolde krig, og hun gjorde det klart, under en skændig telefonsamtale, der blev optaget, i januar 2014, at den mand, der nu er den ukrainske premierminister, Jatsenjuk, var ejet af Washington. Hun er ansvarlig for mørklægningen af Bandera-nazisternes magtfulde rolle i Maidan-kuppet og konflikten i Østukraine.

Der blev sat fokus på Nulands aktuelle rolle med at sabotere forsøg på at opnå fred i en artikel fra 15. februar i det tyske blad *Der Spiegel*, med titlen »Amerikas diplomat for optøjer«. Indlægget erklærede, at Nuland udgjorde en trussel for Amerikas allierede, og at hun, alt imens hun skal forestille at løse krisen i Ukraine og relationerne til Rusland, »så er Nuland selv blevet problemet i krisen«.

Der Spiegel beskrev et møde bag lukkede døre, der tilsyneladende er blevet anonymt rapporteret både til bladet og til avisen *Bild*, et møde, der afholdtes af Nuland under Sikkerhedskonferencen i München for en uge siden, med »måske to dusin amerikanske diplomater og senatorer«. Her gav Nuland instrukser om at »bekæmpe europæerne« omkring spørgsmålet om at bevæbne Ukraine til at kæmpe mod Rusland. Det blev beskrevet, hvordan hun »bittert« refererede til den tyske kanslers og den franske præsidents møde med præsident Putin som »Merkels Moskva-junk«, og »Moskva-bullshit«, og hun hilste en senators betegnelse af den tyske forsvarsminister Ursula von der Leyen som »nederlagsminister« velkommen.

Disse rapporter viser løggen i Nulands påstand om morgenen den 11. februar, da Minsk-aftalen blev annonceret, at »vi [USA] støtter aftalen entusiastisk«.

Der Spiegel skriver, at Nuland ikke holder sig tilbage for at kræve, at NATO giver »tungt våbenudstyr« til Ukraine.

Der slås alarm

I en erklæring udstedt den 14. februar advarede Lyndon LaRouche om, at faren for krig ville bestå, indtil Nuland blev fyret og hendes forbindelser til hardcore Bandera-nazister blev offentligt afsløret. (Se bilag)

Den overordnede trussel om atomkrig, der stammede fra krisen i Ukraine, var det dominerende emne bag scenen ved den årlige Sikkerhedskonference i München. Umiddelbart før dette møde skrev tre nationale sikkerhedsspecialister, tidl. amerikanske senator Sam Nunn (D-Ga.), tidl. russiske udenrigsminister Igor Ivanov og tidl. britiske forsvarsminister Des Browne, en kronik, der krævede et eftersyn af den euro-atlantiske sikkerhedsarkitektur, med en inkluderende rolle for Rusland.

Der blev givet udtryk for det samme synspunkt ved to andre begivenheder, der fik stor opmærksomhed. Den 11. februar sagde Jack Matlock, der var præsident Reagans ambassadør til Sovjetunionen under de sidste dage af den kolde krig, til en tætpakket tilhørersal ved National Press Club i Washington, at Vesten havde overtrådt nogle af de mest afgørende aftaler med Moskva, de aftaler, der havde muliggjort Warszawa-pagtens og Sovjetunionens fredelige afgang, og at faren for en verdenskrig var alvorlig (Udskrift kan ses i *EIR*, 20. feb.).

To dage senere advarede Markus Becker i en artikel i *Spiegel Online* om Sikkerhedskonferencen i München om, at »truslen om krig er større end under den kolde krig«. Han fremlagde nogle af de samme argumenter, som Nunn-Ivanov-Browne-artiklen.

Med mindre man handler hurtigt på LaRouches krav om Nulands afsættelse, er chancerne for, at neonazisterne i Ukraine får smadret den skrøbelige fred, enorme. Nulands afsættelse må følges op af en aftale mellem regeringer om at diskvalificere og fjerne de nazistiske elementer, der nu hænger, og deltager i regeringen, i Ukraine. Dette krav er gentagne gange blevet fremstillet af den russiske regering, og af LaRouche.

Hvis voldscyklussen i Østukraine genoptages for fuld kraft, er udsigten til, at det eskaleres til en direkte konfrontation mellem Rusland og USA, meget stor.

Richard Burt, der var en af de øverste, amerikanske forhandlere om våbenkontrol med Sovjetunionen, sagde til *Spiegel Online* (9. februar), at faren for atomkrig er meget stor. »Både de amerikanske og russiske atomvåben befinder sig i en form for beredskab, der er en hårs bredde fra at udløses. Begge sider har en opstilling af atomvåben, hvor landbaserede missiler kan bemyndiges til affyring på under 15 minutter.« Han erkendte, at den form for »hybridkrig«, der nu finder sted i Østukraine, udgør en stor forøgelse af faren for, at en fejlberedning skal føre til atomkrig. Den tidligere russiske udenrigsminister Igor Ivanov var enig, og sagde til *Spiegel*, »Nu er truslen om krig større end under den kolde krig«.

Man må i tillæg hertil forstå, at den primære drivkraft bag krigen er bankerotten af det transatlantiske finanssystem, der er centreret i London og Wall Street. Det er financier-kredses desperation over deres systems overhængende undergang, og deres politiske magts sammenbrud, der er drivkraften bag krigsfaren. Som udenrigsminister Sergei Lavrov bemærkede i en nylig erklæring, at hvis der ikke havde været en Ukrainekrise, ville visse kredse i Vesten have skabt en.

Bilag: LaRouche om Ukraine-krisen: Fyr nazi-elskeren Nuland

14. feb. – Med sine neonazistiske mordere, der åbenlyst aflægger ed på at ødelægge Minsk-aftalen, fremstår præsident Obamas viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender, Victoria Nuland, som en af hovedprovokatørerne af en overhængende global krig, der hurtigt kunne føre til en atomar udslettelseskrig. Hvis der skal være et oprigtigt forsøg på at implementere den våbenhvile, der blev hamret ud under 17 timers intense forhandlinger i Minsk, må Nuland omgående fyres, og hendes neonazistiske dødspatroljer i Ukraine lukkes ned.

I dag krævede Lyndon LaRouche Nulands omgående firing, og krævede samtidig en fuld, offentlig afsløring af hendes forbindelser til de sidste dages Bandera-mordere, der stod bag Maidan-kuppet og udgør den vigtigste styrke på stedet, der presser på for at få en strategisk militærkonfrontation med Rusland.

»Hun har ved sine handlinger bevist, at hun er en nazi-elskende morder. Det er hende, der støtter neonazisterne i Ukraine, som åbenlyst praler med, at de nægter at acceptere den aftale om våbenhvile, der blev indgået af de 'Fire i Normandiet', og vil fortsætte med deres nedslagtninger i Østukraine. Disse samme Bandera-folk kom til Washington sent sidste år og udbød falske fotos, der hævdedes at vise, at Rusland havde invaderet Østukraine. Fotografierne blev senere afsløret som forfalskninger. Denne forfalskning kunne bidrage til at starte en verdenskrig«, konkluderede LaRouche.

Nuland har en lang og velkendt karriere i Washington, især under de to seneste regeringer. Under Bush' periode som USA's 43. præsident var Nuland udenrigspolitisk rådgiver til vicepræsident Dick Cheney, og dernæst USA's ambassadør til NATO.

Obama udnævnte hende til hovedposten som USA's topdiplomat for Europa og Eurasien, fra hvilken position hun personligt promoverede Bandera-kuppet i Ukraine mellem november 2013 og

februar 2014. Hun var tidligere dybt involveret i den løgnagtige mørklægning af de al-Qaeda-netværk, der udførte de dødbringende angreb 11. september, 2012, på USA's diplomatiske post i Benghazi, Libyen.

Nuland, der er gift med den neokonservative ideolog, Robert Kagan, pralede i december 2013 åbenlyst med, at successive amerikanske regeringer havde hældt 5 mia. dollar ind i de farvede revolutioner i Ukraine. Hun har også gentagne gange løjet om sin rolle i promoveringen af neonazistiske Banderastyrker i Ukraine, når hun blev udspurgt af kongresmedlemmer og medierne.

LaRouche konkluderede: »Nu, hvor Nulands nazister har aflagt ed på at bryde den aftale, der kunne repræsentere den sidste, virkelige chance for at standse fremstødet for krig med Rusland, er der kun en fornuftig valgmulighed – fyr Nuland, og gennemfør en gennemgribende afsløring og nedlukning af hendes nazi-terrorister. Udelukkende kun gennem at fjerne hende fra hendes position som en af Obamas hovedagenter for promovering af verdenskrig, kan fremstødet for krig stoppes på dette sene tidspunkt.«

Titelfoto: Victoria Nuland uddeler mad i Ukraine